

RICK RIORDAN PERCY JACKSON

PERCY A EGYPTSKÍ MÁGOVIA

BONUSOVÉ
PRÍBEHY
ZO SVETA
POLOBOHOV
A MÁGOV

FRAGMENT

Percy Jackson

Percy a egyptskí mágovia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Percy Jackson: Percy a egyptskí mágovia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PERCY JACKSON

PERCY A EGYPTSKÍ MÁGOVIA

PERCY JACKSON

PERCY A EGYPTSKÍ MÁGOVIA

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan: *Demigods and Magicians: Percy and Annabeth Meet the Kanes*

Text copyright © 2013, 2014 and 2015 by Rick Riordan

The Son of Sobek was first published as a short story in the paperback edition of *The Serpent's Shadow* by Rick Riordan, July 2013.

The Staff of Serapis was first published as a short story in the paperback edition of

The Mark of Athena by Rick Riordan, April 2014.

The Crown of Ptolemy was first published as a short story in the paperback edition of *The House of Hades* by Rick Riordan, March 2015.

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.

From *PERCY JACKSON & THE OLYMPIANS: DEMIGODS & MAGICIANS* by

Rick Riordan. Hieroglyph illustrations copyright © 2016 by Disney Enterprises, Inc.

Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books.

All rights reserved.

Translation © Katarína Lalíková, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4714-1

ISBN e-knihy 978-80-566-4832-2 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4833-9 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4831-5 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

OBSAH

1. List od Percyho Jacksona	9
2. Sobekov syn	11
3. Serapisovo žezlo.....	53
4. Ptolemaiova koruna.....	119

Ahoj, ľudkovia!

Čo sa deje? Hlási sa vám Percy Jackson.

Viete... nedávno sme mali taký malérík so súrodencami Kanovcami. Možno ste o tom už niečo počuli, tak som si hovoril, že pravdu by ste sa asi mali dozvedieť priamo odo mňa.

Dúfam, že nepanikárite. Ukazuje sa, že grécki bohovia nie sú jediné božstvá, ktoré na svete máme. Tí dvaja Kanovci, Carter a Sadie, sú mágovia a v jednom kuse sa snažia držať na uzde veľkých zlých nesmrteľných božských týpkov zo starovekého Egypta. S Annabeth sme sa s nimi dali dokopy, aby sme zastavili pár hrozieb: obrovského krokodíla, ktorý chcel zlupnúť Long Island, bláznivého boha, čo sa pokúšal vytvoriť čiernu dieru v Rockaway Beach, a štyritisíc rokov starého mága, ktorý takmer zničil ľudstvo a spravil zo seba nesmrteľného diktátora vesmíru.

Stále vás nechytá panika? Fajn, tak to je super.

Všetky tri príbehy si prečítate v tejto knihe. Takže keď sa vás potom niekto spýta: *Hej, počul si už o tom nesmrteľnom psychopatovi, ktorý privolať trojhlavého netvora na Rockaway Beach?*, budete v tom mať jasno.

No žiaden strach. Všetko dobre dopadlo. Teda... aspoň zatiaľ. Nevyriešilo sa iba pár drobných maličkostí... Ale viete čo? To nič. Dúfam, že vás knižka bude baviť!

Zdravím z Manhattanu.

Percy Jackson

SOBEKOV SYN

Ākoby nestačilo, že ma zožral obrovský krokodíl!

Ten chlapec s blčiacim mečom to všetko ešte zhoršil.

Asi by som sa mal predstaviť.

Som Carter Kane – sčasti prvák na strednej škole, sčasti mág a na plný úväzok prenasledovaná obeť všetkých možných egyptských bohov a netvorov, ktorí sa ma v jednom kuse pokúšajú zabiť.

No dobre, to posledné som tak trochu prehnal. Nie *všetci* bohovia sa ma chcú zbaviť. Len mnohí z nich – ale to je vlastne súčasťou veci, pretože patrím k mágom Domu života. Pre nadprirodzené sily starovekého Egypta sme niečo ako polícia. Staráme sa o to, aby v modernom svete nespôsobili príliš veľkú spúšť.

Skrátka, práve dnes som stopoval jednu nebezpečnú obludu na Long Islande. Naši veštcí v tej oblasti už niekoľko týždňov cítili magický rozruch. Potom sa začali množiť správy, že vo vodných nádržiach a v močiaroch pri montauckej diaľnici bol spozorovaný nejaký obrovský tvor – a ten vraj požíra divú zver a de-sí miestnych obyvateľov. Jeden reportér ho dokonca pomenoval „močiarna obluda z Long Islandu“. Keď

smrteľníci začnú panikáriť, zistíte, že je načas vložiť sa do toho.

Obvykle by so mnou išla moja sestra Sadie alebo niektorý nováčik z nášho brooklynského domu. Lenže práve boli všetci v prvom nome v Egypte na týždennom výcviku ovládania syrových démonov (áno, vážne existujú a verte mi, že je lepšie o nich nevedieť), takže som na to zostal sám.

Zapriahol som náš červený lietajúci trstinový čln za Šišiho, svojho skroteného gryfa, a celé dopoludnie sme poletovali nad južným pobrežím a pátrali po nejakom maléri. Ak vás zaujíma, prečo som jednoducho neletel na Šišiho chrbte, tak si predstavte dve obrovské kolibričie krídla, ktoré mávajú rýchlejšie a silnejšie než rotorové listy helikoptéry. Pokiaľ nechcete, aby vás to rozsekalo na márne kúsky, fakt je lepšie letieť v člne.

Šiši má dobrý čuch na mágiu. Po niekoľkých hodinách hliadkovania zjačal: „ŠÍÍÍÍ!“ Prudko to stočil doľava a zakrúžil nad zelenou močaristou zátokou medzi dvoma parcelami.

„Niečo je dole?“ spýtal som sa.

Šiši sa striasol a zaškriekal, zatiaľ čo nervózne šľahal ostnatým chvostom.

Veľa som toho pod nami nevidel – len hnedú rieku lesknúcu sa v horúcom letnom vzduchu a vinúcu sa medzi močiarnou trávou a zhlukmi pokrútených stromov, kým sa vliala do zálivu Moriches Bay. Vyzeralo to trochu ako delta Nílu v Egypte, až na to, že mokrade tu boli z oboch strán obklopené obytnými štvrtami,

vyrovnanými radmi domčekov so sivými strechami. Kúsok na sever sa po montauckej diaľnici šinul zástup áut – dovolenkári utekali z horúčavy a chaosu v meste, aby si mohli užívať horúčavu a chaos v Hamptonse.

Ak sa tam dole pod nami naozaj zabývala nejaká mäsožravá močiarna príšera, ako dlho jej asi bude trvať, kým objaví chuť človeka? A keď sa to stane... Nuž, potom si bude pripadať ako v bufete *Jedz, koľko vládzeš*.

„Tak dobre,“ povedal som Šišimu, „znes ma na breh rieky.“

Sotva som vystúpil z člna, Šiši zvrieskol, vyrazil k nebu a čln ťahal v závese za sebou.

„Hej!“ zvolal som za ním, ale bolo neskoro.

Šiši je hrozný nervák. Desia ho mäsožravé obludy. Aj ohňostroje, klauni a vôňa ribeny, toho Sadinho britského nápoja. (Nemôžem jej to vyčítať, Sadie vyrástla v Londýne a vypeštovala si divné chute.)

Nezostávalo mi teda nič iné, ako vyriešiť problém s obludou, a keď budem hotový, zapískam na Šišiho, aby ma vyzdvihol.

Otvoril som svoj batoh a skontroloval zásoby: kus začarovaného povrazu, zakrivená slonovinová palička, hrudka vosku na tvorenie magickej figúrky *vešebt*, moja kaligrafická súprava a hojivý elixír, ktorý mi pred nejakým časom pripravila kamarátka Jas. (Vie, že ho často potrebujem.)

Už mi zostávalo iba jedno.

Sústredil som sa a siahol som do duatu. Za posledných pár mesiacov som sa v skladovaní núdzových zásob – náhradných zbraní, čistého oblečenia, ovocných kyslých pelendrekov a vychladeného šesťbalenia plechoviek zázvorovej limonády – v magickej ríši zlepšil, ale strkať ruku do čarovnej dimenzie mi stále pripadalo divné, niečo ako siahať medzi vrstvy ťažkých studených závesov. Zovrel som prsty na rukoväti svojho meča a vytiahol ho von – je to ťažký *chopeš* s čepeľou zakrivenou ako otáznik. Vyzbrojený mečom a paličkou som bol pripravený na prechádzku močiarom a hľadanie hladnej obludy. Páni, to sa mám!

Vošiel som do vody a ihneď som sa ponoril až po kolená. Dno rieky mi pripadalo ako želatína. Moje topánky s každým krokom vydávali odporné *srrrk-mlask*, *srrrk-mlask*, takže som bol rád, že so mnou nie je Sadie. Tá by pukla od smiechu.

A čo bolo ešte horšie: vedel som, že s takýmto rámusom nemám šancu nepozorovane sa priblížiť k žiadnej oblude.

Útočili na mňa komáre. Zrazu som znervóznel a pripadal si úplne sám.

Mohlo to byť horšie, hovoril som si. *Mohol som študovať syrových démonov.*

Ale nedokázal som sám seba presvedčiť. Počul som, ako na vedľajšom pozemku pokrikujú deti, asi hrajú nejakú hru. Uvažoval som, aké to je – byť normálny chlapec a počas letného popoludnia sa flákať s kaľoškami.

Bola to taká príjemná predstava, že ma rozptýlila. Nevšimol som si vlnky na vode, kým sa iba päťdesiat metrov predou mnou čosi nevynorilo nad hladinu. Bol to rad kožovitých čiernohnedých hrboľov. Hneď to zase zmizlo pod vodou, ale vedel som, s čím mám tú česť. Krokodíly som už videl a toto bol desivo obrovský exemplár.

Spomenul som si na predminulú zimu v El Pase, kde nás so sestrou napadol krokodílí boh Sobek. *Nebola* to príjemná spomienka.

Po krku mi stekal pramienok potu.

„Sobek,“ zamrmľal som, „ak si to ty, ak ma chceš zase otravovať, tak prisahám pri Reovi...“

Krokodílí boh sľúbil, že nás nechá na pokoji, keď sme teraz spojení s jeho šéfom, bohom slnka Reom. No aj tak... krokodíly sú hladoši. A často zabúdajú na svoje sľuby.

Z vody neprišla žiadna odpoveď. Vlnky zmizli.

Keď šlo o to, vycítiť obludy, moje magické inštinkty neboli nič moc, ale voda predou mnou mi pripadala oveľa tmavšia. To znamená, že tam je buď hĺbka, alebo pod hladinou číha niečo veľké.

Takmer som dúfal, že to *je* Sobek. S ním by som sa aspoň mohol porozprávať, kým ma zabije. Sobek sa veľmi rád vyťahuje.

Bohužiaľ to nebol on.

V nasledujúcej mikrosekunde vybuchla voda okolo mňa a až neskoro mi došlo, že som si mal vziať na pomoc celý dvadsiaty prvý nom. Zbadal som horiace

žlté oči, veľké ako moja hlava, a zlatý záblesk okolo masívneho krku. Potom sa otvorili obludné čeluste a odhalili rady krivých zubov a ružový hltan, taký obrovský, že by dokázal zhltnúť aj smetiarske auto.

A tá obluda ma prehltla ako malinu.

Predstavte si, že ste zabalení do sťahovacej fólie a bez vzduchu trčíte hore nohami v obrovskom slizkom vre-ci na odpadky. Také to je v pažeráku obludy, len oveľa horúcejšie a smradľavejšie.

Na chvíľku ma to tak omámilo, že som nebol schopný nič urobiť. Nechcelo sa mi veriť, že som ešte nažive. Keby mal krokodíl menšiu papuľu, bol by ma prehryzol napoly. Takto ma jednoducho zhltol celého a mohol som sa tešiť na to, ako ma bude pomaly tráviť.

Aké šťastie, však?

Obluda sa začala metať, takže sa mi dosť ťažko uvažovalo. Zadržal som dych, pretože som vedel, že mi ho veľa nezostáva. Stále som mal meč a paličku, ale nemohol som ich použiť, ruky som mal totiž pritisnuté k bokom. Nedosiahol som na nič, čo som mal v batohu.

Tým pádom mi zostávalo iba jedno riešenie: slovo sily. Keby som vymyslel správny hieroglyfický symbol a vyslovil ho, mohol by som privolať nejakú silu, mágiu božského hnevu, ktorá by ma z toho plaza dostala.

Teoreticky to bolo výborné riešenie.

A v praxi? Slová sily mi nijako zvlášť nejdú ani v ideálnych podmienkach. A to, že som trčal pridusený

v tmavom, smradľavom plazom hltane, mi v sústreďení nepomáhalo.

Ty to zvládneš, hecoval som sa.

Predsa nezmriem takto, po všetkých tých nebezpečných dobrodružstvách, ktoré mám za sebou. Sadie by to zničilo. A keď by ma oplakala, vyhládala by moju dušu v egyptskom posmrtnom svete a kruto by sa mi vysmiala za to, aký som bol hlupák.

Plúca mi horeli. Strácal som vedomie. Vybral som magické slovo, zhromaždil všetko sústredenie a chystal sa ho vysloviť.

Zrazu sa obluda prudko mykla a vyskočila. Zarevala, čo zvnútra znelo dosť divne, hrdlo sa jej stiahlo okolo mňa a vytláčalo ma to ako zubnú pastu z tuby. Vystrelil som príšere z papule a zvalil sa do močiarnej trávy.

Nejako sa mi podarilo vyškriabať sa na nohy. Tacal som sa napoly slepý a lapal som po dychu celý pokrytý krokodílím slizom, voňavým ako rok nečistené akvárium.

Na hladine rieky sa čerili bubliny. Krokodíl nikde, ale v močiaroch o pár metrov ďalej stál chlapec v riflách a vo vyblednutom oranžovom tričku. Mal na ňom nápis TÁBOR a ešte niečo, čo som nevedel prečítať. Vyzeral trochu starší ako ja – tak na sedemnást –, mal strapaté čierne vlasy a oči zelené ako more. Čo ma však naozaj zaujalo, bol jeho meč – rovná dvojsečná čepeľ žiariaca slabým bronzovým svetlom.

Neviem, kto z nás dvoch bol viac vyjavený.

Táborník na mňa sekundu len pozeral. Všimol si môj *chopeš* a paličku a mne to pripadalo, že ich vážne *vidí* také, aké sú. Normálni smrteľníci mágiu nespozorujú. Ich mozgy ju nedokážu spracovať, pozerajú sa napríklad na môj meč a vidia bejzbalovú pátku alebo vychádzkovú palicu.

Ibaže tento chlapec... bol iný. Zdalo sa mi, že musí byť mág. Jediný problém bol, že v severoamerických nomoch poznám skoro všetkých, ale tohto som nikdy nevidel. A tiež som nikdy nevidel taký meč. Všetko na ňom vyzeralo... *neegyptsky*.

„Ten krokodíl,“ dostal som zo seba a snažil sa udržať pokojný a vyrovnaný hlas. „Kam sa podel?“

Táborník sa zamračil. „Nemáš začo.“

„Čože?“

„Toho krokoša som bodol do zadku.“ Naznačil mečom, ako to urobil. „Preto ťa vyvrátil. Takže ako hovorím, nemáš začo. Čo si tu robil?“

Uznávam, že som mal náladu pod psa. Smrdel som. Všetko ma bolelo. A áno, tiež som sa cítil dosť trápne: mocný Carter Kane, hlava brooklynského domu, bol vyvrhnutý z papule krokodíla ako chuchvalec mačacích chlupov.

„Válal som si šunky,“ vyskočil som naňho. „Čo myslíš, že som tu asi tak robil? A teraz mi povedz, čo si zač a prečo bojuješ s mojou obludou?“

„S *tvojou* obludou?“ Chlapec sa prebrodil cez vodu ku mne. Nevyzeral, že by mu to bahno vadilo. „Pozri, človeče, ja neviem, čo si zač, ale ten krokodíl trápi

Long Island už pár týždňov. Beriem si to dosť osobne, pretože je to moja domáca pôda. Pred pár dňami nám totiž zlupol pegasa.“

Prešiel mnou šok, akoby som sa dotkol elektrického plota.

„Povedal si *pegasa*?“

Mávol nad tým rukou. „Je to tvoja obluda, alebo čo?“

„Nepatrí mi!“ zavrčal som. „Snažím sa ju zastaviť! A kam...“

„Odplávala tamto.“ Ukázal mečom smerom na juh. „Bol by som sa za ňou pustil, ale prekvapil si ma.“

Prezeral si ma od hlavy po päty, čo sa mi veľmi nepozdávalo, pretože bol tak o pätnásť čísel vyšší. Stále som nemohol prečítať, čo to má za nápis na tričku, okrem slova *TÁBOR*. Na krku mal koženú šnúрку a na nej farebné hlinené koráliky, vyzeralo to ako práca z výtvarky. Nemal vak mágov ani paličku. Možno si ich necháva v duate? Alebo je to iba nejaký pomätený smrteľník, ktorý náhodou našiel magický meč a myslí si, že je superhrdina? Staroveké relikty vedia človeku poplieť hlavu.

Nakoniec zavrtel hlavou. „Vzdávam sa. Si Arésov syn? Musíš byť polokrvný, ale čo sa ti to stalo s mečom? Máš ho celý pokrútený.“

„Je to *chopeš*.“ Môj šok sa rýchlo zmenil na zlosť. „Má taký byť!“

No nemyslel som na meč.

Ten táborník o mne povedal, že som *polokrvný*? Možno som mu nerozumel dobre. Možno povedal

niečo iné. Ale môj otec bol Afroameričan. Mama beľoška. Slovo *polokrvný* sa mi ani trochu nepáčilo.

„Proste odtiaľto vypadni,“ zaťal som zuby. „Musím chytiť toho krokodíla.“

„Kamoško, *ja* musím chytiť toho krokodíla,“ odvrkol. „Keď si to skúšal naposledy, zožral ťa. Len si spomeň.“

Prstami som zovrel rukoväť meča. „Mal som všetko pod kontrolou. Chystal som sa povolať...“

Hlásim sa k plnej zodpovednosti za to, čo sa potom stalo.

Nechcel som to urobiť. Vážne nie, ale mal som zlosť. A ako som už možno povedal, nie som veľká hviezda v usmerňovaní magických slov. V krokodíľom bruchu som sa chystal povolať Horovu päť, obrovskú žiarivú modrú ruku, ktorá dokáže rozdrviť dvere, steny, jednoducho skoro všetko, čo sa jej dostane do cesty. Mal som v pláne preraziť si z obludy cestu. Nechutné, ja viem, ale s trochou šťastia to mohlo vyjsť.

Asi som to zaklínadlo mal stále v hlave, pripravené na spustenie ako nabitú zbraň. Stál som proti tomu táborníkovi a bol som nahnevaný a navyše omámený a popletený. Takže namiesto slova *päť* zo mňa vyšlo staroegyptské *khafa*.

Úplne jednoduchý hieroglyf:

Nepredpokladali by ste, že z toho bude taký malér.

Len čo som nahlas vyslovil to slovo, symbol vzbĺkol vo vzduchu medzi nami. Zhmotnila sa päť veľká ako umývačka riadu a táborníka odhodila do vedľajšieho okresu.

Chcem povedať, že ho doslova vyrazila z topánok. Vystrelil z rieky s mohutným *srrk-plesk!* Posledné, čo som videl, boli jeho bosé nohy, ako sa druhou kozmickou rýchlosťou rútil preč a mizol mi z dohľadu.

Nie, nemal som z toho dobrý pocit. No... možno trochu. Ale tiež ma to zahanbilo. Aj keď bol otravný, mágom neprináleží bez rozmyslu odpaľovať Horovou pástou maloletého na obežnú dráhu.

„No super.“ Treskol som sa do čela.

Začal som sa brodiť močiarom, mal som strach, že som toho chlapca možno zabil.

„Prepáč, kamoš!“ skríkol som a dúfal, že ma počuje. „Si...?“

Tá vlna sa objavila ako blesk z čistého neba. Narazila do mňa šesťmetrová hradba vody a zrazila ma do rieky. Vynoril som sa, prskal som, v ústach som cítil odpornú chuť rybaciny. Žmurkal som, aby som ten hnus dostal z očí, a podarilo sa mi to práve včas, aby som videl, ako sa na mňa táborník vrhá s vytaseným mečom ako nindža.

Zdvihol som *chopeš*, aby som jeho úder vykryl. Tým som ho pribrzdil, aby mi nerozsekol hlavu, ale bol fakt silný a rýchly. Potácal som sa dozadu a on útočil znova a znova. Zakaždým sa mi ho podarilo odraziť, ale

zistil som, že je zrejme lepší než ja. Jeho zbraň bola ľahšia a rýchlejšia než moja a, áno, priznám to, bol lepší šermiar ako ja.

Chcel som mu vysvetliť, že som urobil chybu. Nie som jeho nepriateľ. Lenže všetko sústredenie som potreboval na to, aby som sa nedal rozsekať na kusy.

Táborník však počas boja pokojne hovoril.

„Teraz to už chápem.“ Sekol po mojej hlave. „Si nejaká obluda.“

BRING! Vykryl som úder a zatackal som sa.

„Nie som obluda,“ podarilo sa mi zo seba vytlačiť.

Aby som toho chlapca porazil, musel by som použiť niečo viac než len meč. Problém bol v tom, že som mu fakt nechcel ublížiť. Hoci sa zo mňa pokúšal urobiť fašírku, stále som sa cítil previnilo, že som ten boj začal.

Znova sa po mne ohnal a nemal som na výber. Tentoraz som použil paličku, zachytil som jeho čepeľ do ohybu slonoviny a nasmeroval výboj mágie priamo do jeho ramena. Vzduch medzi nami zažiaril a zapraskal. Táborník sa potkol. Rozleteli sa okolo neho modré iskry mágie, akoby si moje kúzlo nevedelo rady, čo si s ním počať. Kto je ten chlapec, čo je zač?

„Povedal si, že ten krokodíl bol *tvoj*.“ Zamračil sa, v zelených očiach mu sršala zlosť. „Takže si asi prišiel o svojho maznáčika, čo? Si duch z podsvetia? Prešiel si Bránou smrti?“

Kým som stihol pochopiť tú otázku, mávol voľnou rukou. Rieka obrátila tok a podrazila mi nohy.

Podarilo sa mi vstať, no vážne ma už unavovalo lo-
gať tú močiarnu vodu. Táborník medzitým opäť za-
útočil, snažil sa ma zabiť. V zúfalstve som pustil palič-
ku. Vrazil som ruku do batoha a prstami som zovrel
kus povrazu.

Hodil som ho do vzduchu a vykrikol povel: „*TAS!*“ –
Putá!

V tej chvíli sa mi bronzová čepeľ jeho meča zareza-
la do zápästia.

V ruke mi prepukla agónia. Rozmazalo sa mi vide-
nie, pred očami sa mi roztancovali žlté flaky. Pustil
som *chopeš*, zovrel som päť a lapal dych, zabudol som
na všetko okrem tej neznesiteľnej bolesti. Kdesi vzadu
v hlave mi zasvietilo, že ten chlapec ma teraz môže ľah-
ko zabiť. No ktovie prečo to neurobil.

Pocítil som nevoľnosť a ohol som sa v páse. Prinútil
som sa pozrieť si na ranu. Videl som množstvo krvi,
ale spomenul som si, čo mi raz povedala Jas na maród-
ke v brooklynskom dome: *Rezné rany obyčajne vyzerá-
jú oveľa horšie, než v skutočnosti sú.*

Dúfal som, že je to tak.

Vylovil som z batoha kus papyrusu a pritlačil si ho
na ranu ako núdzový obklad.

Bolesť bola stále hrozná, ale žalúdok sa mi už toľko
nedvíhal. Myšlienky sa mi začali rozjasňovať. Uvažo-
val som, prečo ma ten chalan ešte neprebodol.

Táborník sedel kúsok odo mňa po pás vo vode
a tváril sa sklúčene. Môj magický povraz sa mu omo-
tal okolo ruky s mečom a priviazal mu ju k hlave.

Nedokázal pustiť meč a vyzeral, akoby mu pri uchu rástol z hlavy sobí paroh. Voľnou rukou ťahal za povraz, ale, samozrejme, nič s tým nenarobil.

Nakoniec si povzdychol a zamračil sa na mňa. „Už ťa vážne začínam mať plné zuby.“

„Ty mňa?!“ vykrikol som. „To zo mňa sa valí krv! Sám si začal, keď si povedal, že som *polokrvný*!“

„Ale choď.“ Táborník sa neisto zdvihol, s tým mečovým parožíom mal ťažisko nezvyčajne vysoko. „Predsa nemôžeš byť smrteľník. Keby si bol, môj meč by tebou prešiel ako maslom. A pokiaľ nie si duch ani obluda, musíš byť polokrvný. Nejaký lotor z Kronovej armády, tipujem.“

Väčšine toho, čo povedal, som nerozumel. No jedna vec mi došla.

„Takže keď si povedal *polokrvný*...“

Pozeral na mňa ako na idiota. „Mal som na mysli poloboh. Jasné. Čo si si myslel, že som tým chcel povedať?“

Snažil som sa to spracovať. Termín *poloboh* som už počul, ale egyptský význam to nemalo. Možno tento týpek vycítil, že som zviazaný s Horom, že dokážem usmerňovať jeho božskú silu... ale prečo o tom všetkom hovorí tak divne?

„Čo si zač?“ spýtal som sa ho. „Trochu bojový mág, trochu vodný elementista? Do ktorého nomu vlastne patríš?“

Prihlúplo sa zaškeril. „Človeče, fakt netuším, o čom to tu melieš. Ja sa so žiadnymi gnómami nekamoším. So satyrmí áno, dokonca aj s Kyklopmi. Ale s gnómami nie.“

Z tej straty krvi som mal asi závrat. Jeho slová mi poskakovali v hlave ako loptičky v lotérii: *Kyklopovia, satyrovia, polobohovia, Kronos*. Predtým hovoril o Arésovi. To bol tuším grécky boh, nie egyptský. Bolo mi, akoby sa podo mnou otváral duat a hrozilo, že ma stiahne do svojich hlbín. *Grécky... nie egyptský.*

V hlave sa mi začala liahnuť myšlienka. Nepáčila sa mi. Vlastne ma na smrť desila. Napriek všetkej vode z močiara, ktorej som sa nalogal, mi vyschlo v hrdle.

„Pozri,“ začal som opatrne, „ospravedlňujem sa, že som ťa udrel tým prvým kúzlom. Bola to nehoda. Ale čo nechápem... Malo ťa to zabiť. A nezabilo. To mi nedáva zmysel.“

„Vravíš to tak sklamane,“ zahučal. „No keď sme pri tom, aj ty by si už mal byť mŕtvy. Nie je veľa ľudí, čo so mnou dokážu takto bojovať. A môj meč mal toho tvojho maznáčika vypariť.“

„Znova ti opakujem, že to nebol môj maznáčik!“

„Dobre, ako myslíš.“ Zatváril sa pochybovačne. „Ide o to, že som ho poriadne bodol, ale jeho to len našťavalo. Božský bronz ho mal rozmetať na prach.“

„Božský bronz?“

Náš rozhovor zrazu utál výkrik odniekiaľ zblízka – vydesený detský hlas.

Srdce vo mne spravilo kotúl. Vážne som idiot. Zabudol som, prečo som tu.

Uprel som pohľad na táborníka. „Musíme zastaviť toho krokodíla.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Percy Jackson: Percy a egyptští mágovia***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.